

Feri Lainšček

INDIJANEC

Pismo me najdeva v trenutkih, ko me, morda prvič, preveva suha jeza. Čutim jo kot mraz, ki zaledeneva vsa druga čustva in pomori še tisto malo pameti.

Kako bi torej govoril?

Izvedel sem te dni o vsaj štirih nesrečah obenem.

Meni najljubšo Goričko dolino naj bi presekala trasa mednarodne tovarne železnice. Muro naj bi prestopila avtomobilska cesta, ki naj bi omogočila dodatne nežnosne tovore skozi ta ozka severovzhodna vrata. Na vzhodnem delu Prekmurja naj bi dvignili visokonapetostni daljnovod do elektrarne na plin, ki naj bi jo zgradili tik za mejo z Madžarsko. Naravni biser Bukovnica naj bi spremenili v letovišče mednarodnega policijskega sindikata. Jaz pa v tej suhi jezi sploh ne zmorem naštetih vsaj tisoč razlogov proti. V resnici pa jih je seveda tisočkrat tisoč. In vsi so dovolj živi, da jih lahko čutimo in z njimi čutimo.

A kaj –?

Zagotovo se ni Prekmurje odločilo, da se bo ob koncu tisočletja celovito akupunktiralo in transportiralo. Temveč se je država Slovenija odločila, da bo vsaj v nečem namesto Nemčije, Avstrije in Hrvaške. Pa čeravno bo to prav z ožiljem, po katerem se bo Zahod izvozil na Vzhod in nekaj malega kajpada tudi obratno.

Ko je v tebi suhi sneg, si seveda Indijanec.

Čutil si nekoč, da je imelo tvoje dvorišče svoj ponos. Bil si prepričan, da s tvojim razgledom ni mogoče trgovati. Zdaj, ko je lahko vse drugače, pa nimaš besed, ki bi jih želel nameniti zavojevalcem. Neznatno je, če jim rečeš, da so pogoltni bedaki. Hujših besed pa se nisi nikoli naučil.

Murska Sobota, 10. 2. 1996